

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/66/2014
Identifikačné číslo spisu:	8012200771
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8012200771.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: VP, s.r.o., so sídlom Sabinovská 1, Prešov, IČO: 36 451 541, práv. zastúpenej JUDr. Jánom Garajom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Floriánova 2, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 17. augusta 2012, č. 1020505/1/1124129/2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/82/2012-50 zo dňa 28. marca 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/82/2012-50 zo dňa 28. marca 2014, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020505/1/1124129/2012 z 17.08.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9700303/1/576085/2012 z 22.03.2012, ktorým správca dane žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona 563/2009 Z. z. - daňového poriadku, ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty znížil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrt'rok 2011 zo sumy 18 403,62 € na sumu 574,62 € a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca ako platiteľ dane nepreukázala uplatnenie nároku na odpočítanie dane z nakúpených video lotériových terminálov, pretože ich nepoužila v rámci svojej podnikateľskej činnosti na svoje zdaniteľné obchody ale pre mandanta - spoločnosť MERKUR SPIELO SK s.r.o. na základe mandátnej zmluvy. Žalobca, ktorý vykonáva činnosť oslobodenú od dane podľa §

41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH nemá právo na odpočítanie dane pri kúpe video lotériových terminálov aj s poukazom na to, že sama nie je vlastníkom licencie na prevádzkovanie hazardných hier. Iba odplata za zabezpečenie obsluhy, ochrany a umiestnenia video lotériových terminálov, nie je službou oslobodenou od dane.

Podľa krajského súdu právny zástupca žalobcu neuviedol súdu žiadny relevantný dôvod prečo vlastne žalobca odkúpil video lotériové terminály od spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., keď vedel, že nemá licenciu, nemôže ich používať v rámci svojej podnikateľskej činnosti a bolo mu známe, že túto činnosť bude vykonávať len v prospech a na účet spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o. Nebolo logické splácať kúpnu cenu a zároveň uhrádzať nájomné za tie isté video lotériové terminály zhodnej spoločnosti. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že konateľ žalobcu písomným podaním zo dňa 10.11.2011 na základe výzvy správcu dane zo dňa 07.06.2011 predložil neoverenú fotokópiu zmluvu o nájme video lotériových terminálov so spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o., Párickova 18, Bratislava ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom. Na tejto nájomnej zmluve však nebol uvedený dátum kedy bola uzavretá. Krajský súd na pojednávaní vyzval právneho zástupcu, aby predložil súdu originál nájomnej zmluvy, ten ju však súdu predložiť nevedel. Podľa krajského súdu nájomná zmluva je síce účastníkmi podpísaná, avšak neuvedením dátumu je spochybnená jej platnosť a účinnosť (záverečné ustanovenia bod. 1 tejto zmluvy).

Krajský súd námietku žalobcu, že nedošlo k vypočítaniu zástupcu spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., Bratislava, ktorý by potvrdil realnosť nájmu a nie mandátnej správy je nedôvodná. V zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 12.09.2011 Daňový úrad Bratislava II. vypočul W. J., splnomocneného zástupcu za daňový subjekt MERKUR SPIELO SK s.r.o. Bratislava, ktorý predložil miestne príslušnému správcovi dane faktúry č. 2011001, č. 2011002, č. 2011006 a č. 2011011. V zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 13.12.2011 spísanej správcou dane konateľ žalobcu vo svojej výpovedi uviedol, že: „Uvedené video lotériové terminály od spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., Bratislava sme nakúpili za účelom ich prenajímania spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., ktorá vlastní licenciu na prevádzkovanie hazardných hier. Spoločnosť VP, s.r.o. nie je držiteľom licencie na prevádzkovanie hazardných hier. Video lotériové terminály budeme prevádzkovať na základe mandátnych zmlúv, ktoré Vám predložíme v priebehu 51. týždňa roku 2011. Uvedené video lotériové terminály sa nachádzajú na prevádzkach VP, s.r.o. a tiež na prevádzkach tretích osôb, kde sa v súčasnosti používajú. Zmluvy s tretími osobami Vám doložím v priebehu 51. týždňa“. Písomným podaním doručeným správcovi dane dňa 28.12.2011 konateľ žalobcu predložil správcovi dane mandátnu zmluvu uzatvorenú medzi spoločnosťou ASCOMP spol.s r.o., Sliač ako mandantom a žalobcom ako mandatárom zo dňa 15.11.2011 s dodatkom č. 1 zo dňa 22.11.2011 a tiež mandátnu zmluvu uzatvorenú medzi spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o., Bratislava ako mandantom a žalobcom ako mandatárom zo dňa 27.12.2011. Tieto mandátne zmluvy boli aj hlavným dôkazom, na základe ktorého správca dane mal za objasnené skutočné využitie nakúpených video lotériových terminálov a tak správne posúdil nárok na odpočítanie dane z nakúpených video lotériových terminálov v kontrolovanom zdaňovacom období. Tieto zmluvy nie sú nájomnými zmluvami na prenájom výherných hracích zariadení, nepojednávajú o prenájme výherných hracích zariadení, ale sú zmluvami, ktorými sa mandatár (žalobkyňa) zaväzuje pre mandanta (MERKUR SPIELO SK s r.o. a ASCOMP spol.s r.o.) zabezpečovať v jeho mene a na jeho účet umožnenie záujemcom zúčastniť sa na video hre, vykonávať v prospech mandanta činnosť smerujúcu k zabezpečeniu obsluhy a ochrany video terminálov.

Krajský súd uviedol, že platiteľ má právo na odpočítanie dane v súlade a za splnenia podmienok uvedených v § 49 až 51 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH. Pre vznik nároku na odpočítanie dane sú podstatné nasledovné skutočnosti: prijaté tovary a služby musia mať priamu a bezprostrednú väzbu na zdaniteľné plnenia, výdavky, ktoré vznikli v súvislosti ich obstaraním sú súčasťou nákladov zdaniteľných transakcií, nákladové položky musia vo všeobecnosti vzniknúť pred tým, ako platiteľ uskutočnil zdaniteľné plnenia, ku ktorým sa vzťahujú. Prijaté zdaniteľné vstupy musia mať priamu a bezprostrednú väzbu na jeho zdaniteľné plnenia s nárokom na odpočítanie dane. Výška odpočítavanej dane závisí od toho, na aké podnikateľské aktivity platiteľ dane prijaté plnenie použije. Odpočet dane je založený na vecnom priradovaní dane na vstupe k výstupom (plneniam) platiteľa dane a to podľa toho, na aký účel je tovar alebo služba prijatá, t.j. či tovar alebo služba je prijatá na uskutočňovanie ekonomických aktivít podliehajúcich dani na výstupe alebo na uskutočňovanie činností oslobodených od dane podľa § 28 až § 41 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“).

Žalobkyňa používala nakúpené video lotériové terminály na činnosti oslobodené od dane v zmysle § 41 zákona č. 222/2004 Z. z., preto nemala právo na odpočítanie dane v plnej výške.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a uviedol, že s prihliadnutím na argumentáciu súdu nemožno s rozhodnutím zo dňa 28.03.2014 za žiadnych okolností súhlasiť a je nutné poznamenať, že takto koncipované rozhodnutie Krajského súdu Prešov nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdnych rozhodnutí a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Všeobecný súd nebol vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, samotné rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo nie je konzistentné a argumenty súdu nedostatočne podporujú jeho záver. Krajský súd Prešov v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok jeho rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby žalobca nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patri neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Postup súdu v predmetnom konaní možno považovať za diskriminačný, nakoľko rovnaké, resp. analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom nie je objektívne a rozumne odôvodnený. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Právne závery súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a ani z nich nevyplývajú v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia rozhodnutia. Napádané rozhodnutie považujeme za rozhodnutie arbitrárne, rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa žalobcu krajský súd preskúmal rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ako aj postup, ktorý mu predchádzal a; všetky námietky žalobcu považoval za nedôvodné. Rozsudkom, sp. zn.: 3S/82/2012 zo dňa 28.03.2014 žalobu zamietol, pričom svoje rozhodnutie argumentačne oprel o skutočnosť, že žalobca, spoločnosť VP, s.r.o., neuviedol sudu žiaden relevantný dôvod prečo vlastne odkúpil video lotériové terminály od spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., keďže nemá licenciu, nemohol ich používať v rámci svojej podnikateľskej činnosti a bolo mu známejšie že túto činnosť bude vykonávať len v prospech a na účet spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o..

S rozhodnutím súdu nesúhlasí a považuje za nutné poznamenať, že odpočet DPH v celkovej výške 18 403,29 € sa preukázateľne týka dvoch zmluvných záväzkových vzťahov.

Faktúra vystavaná na sumu 96 000 € s DPH je účtovným dokladom priamo súvisiacim s kúpnu zmluvou medzi spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o., ako predávajúcim, a spoločnosťou VP, s.r.o., ako kupujúcim. Krajský súd Prešov sa vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.03.2014 vôbec nezaoberal namietanou skutočnosťou a to, že samotná kúpa tovaru ako veci podľa základných zásad civilného práva nikdy nebola a ani nemôže byť oslobodená od dane z pridanej hodnoty.

Ďalšie tri faktúry z 31.01.2011, 28.02.2011 a 31.03.2011 v celkovej vyfakturovanej sume 7886,14 € sú účtovnými dokladmi k nájomnej zmluve uzatvorenej medzi spoločnosťami MERKUR SPIELO SK s.r.o., ako prenajímateľom a VP, s.r.o., ako nájomcom. Krajský súd Prešov bez bližšieho zdôvodnenia nevzal do úvahy tvrdenie žalobcu, že správca dane nesprávne subsumuje uvedené faktúry pod mandátne zmluvy uzatvorené v závere roka 2011, nakoľko zmluvný vzťah z už spomenutých mandátnych zmlúv vznikol takmer trištvrte roka po tom, čo boli faktúry vystavené. Na podporu nášho tvrdenia sme tak v daňovom konaní ako aj v konaní pred Krajským súdom Prešov trvali na vypočutí zástupcov spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o. ako zmluvnej strany, ktorá by jednoznačne potvrdila platne uzatvorenú nájomnú zmluvu ako aj existenciu nájmu a z neho prameniacich vyfakturovaných súm ako nájomného v mesiacoch január, február a marec 2011. Uvedené považujeme za hrubé porušenie základných zásad daňového konania ako aj základného práva na spravodlivý proces. Véd' predsa v daňovom konaní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Uvádzané skutočnosti majú nesporný vplyv na správne určenie daňovej povinnosti spoločnosti VP, s.r.o. Je nesporné, že v rámci výkonu daňovej kontroly je dôkazné bremeno predovšetkým na daňovom subjekte, pričom správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností, existenciu skutočností rozhodných pre uplatnenie právnej domnienky alebo fikcie, existenciu skutočností vyvracajúcich vierohodnosť, preukaznosť, správnosť, úplnosť účtovníctva a povinných evidencií a záznamov vedených daňovým subjektom a existenciu skutočností rozhodných pre určenie výšky daňovej povinnosti. Avšak pri určení momentu prechodu dôkazného bremena na správcu dane ohľadne existencie skutočností, ktoré vyvracajú vierohodnosť, preukaznosť, správnosť, či úplnosť účtovníctva, je nutné vychádzať z momentu, či daňový subjekt splnil svoju dôkaznú povinnosť a doložil presvedčivým spôsobom nim tvrdené skutočnosti. V danom prípade si správca dane nesplnil svoju povinnosť tým, že poprel skutočnosti predložené daňovým subjektom (že ide o existujúci nájom a platnú kúpu tovaru a z toho plynúce faktúry), ale musí predložiť dostatok podkladový ktoré jeho tvrdenia odôvodnia. Nemôže pritom vychádzať iba z teoretických konštrukcií alebo špekulácií, ale musí predložiť konkrétne skutočnosti, ktoré spochybnia podklady alebo tvrdenia daňového subjektu a tieto odôvodniť, pričom pri preverovaní skutočností rozhodných pre správne určenie daňovej povinnosti má zákonnú povinnosť neuprednostňovať záujmy štátu nad práva a právom chránené záujmy daňového subjektu. Podľa nášho názoru zistený skutkový stav vecí zo strany správnych orgánov nemožno považovať za postačujúci pre konečné a zákonné rozhodnutie o určení dane. Treba prisvedčiť námietkam žalobcu, že rozhodnutie Finančného riaditeľstva ako aj rozhodnutie Daňového úradu Prešov nevychádza z objektívne zisteného skutkového stavu. Rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane sú postavené iba na špekuláciách a umelo svojvoľne dotvorených skutočností bez akéhokoľvek skúmania podstaty vo vzťahu k správne určeniu dane. Správny orgán bol povinný vykonať dokazovanie smerujúce k správne určeniu dane a pri tomto zisťovaní zohľadniť všetky dôkazy svedčiace v prospech ako aj v neprospech žalobcu. Pokiaľ správca dane niektorý dôkaz nezvezme do úvahy, musí túto skutočnosť vo svojom rozhodnutí náležite odôvodniť. V danom prípade však správca dane ani žalovaný nepostupovali v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona o správe daní a zásad daňového konania, keď neodôvodnili prečo neakceptovali dôkazy predložené žalobcom.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Krajský súd Prešov zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 19 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 1, 2, s § 51 ods. 1, písm. a/ a s § 71 ods. 1, 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platnom v kontrolovanom období. Je nepochybné, že medzi účastníkmi je sporný výklad týchto ustanovení zákona, či žalobcovi vznikol nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie na základe žalobcom deklarovaných dokladov. Poukazujeme na to, že v preskúmanej veci súd nevyhádzať zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde na návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 249 ods. 2 OSP a nezameral sa na otázky, či boli alebo neboli porušené niektoré žalobcom namietané procesné zásady daňového konania, či vykonané dôkazy, z ktorých správca dane vychádzal a ktoré žalobca taktiež v žalobe namietal, sú natoľko relevantné, že z nich možno logicky vyvodíť skutkový záver, ku ktorému žalovaný dospel. Veď predsa jednou zo základných zásad daňového konania je zásada objektívnej pravdy. Skúmanie účelu prijímania zdaniteľných plnení platcom DPH je prvoradé a podstatné, pričom prijímanie takýchto plnení na základe neplatného právneho úkonu nemá na vznik nároku na odpočet DPH význam. Podľa hmotnoprávnej úpravy DPH v posudzovanom zdaňovacom období platnosť alebo neplatnosť zmluvy (právneho úkonu) z pohľadu súkromnoprávneho nemá vplyv na skutočnosť, či výdavky realizované na jej základe sú, alebo nie sú daňovými výdavkami.

Správca dane - Daňový úrad Prešov vykonal u žalobcu kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2011. Na základe vykonanej kontroly bol vyhotovený protokol č. 9700401/1/84993/2012/Reb zo dňa 14.02.2012 a dodatok č. 1 dňa 13.03.2012. Následne na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane vydal dodatočný platobný výmer zo dňa 22.03.2012, č. 9700303/1/576085/2012, ktorým správca dane znížil

navrhovateľovi nadmerný odpočet za predmetné zdaňovacie obdobie v sume - 18 403,29 € na sumu - 574,62 €. Správca dane dospel k záveru, že preložené mandátne zmluvy v daňovej kontrole nie sú nájomnými zmluvami na prenájom výherných hracích zariadení, ale sú zmluvami, ktorými sa platiteľ, teda navrhovateľ v tomto konaní zaväzuje pre mandanta, t.j. (ASCOMP spol.s r.o. a MERKUR SPIELO SK s.r.o.) zabezpečovať v jeho mene a na jeho účet umožnenie záujemcom zúčastniť sa na jeho videohre, vykonávať v prospech mandanta činnosti smerujúce k zabezpečeniu obsluhy a ochrany video terminálov. Činnosť mandátára vykonávaná pre prevádzkovateľa lotérii a iných podobných hier, ak táto činnosť spočíva v priamom zabezpečení všetkých činností spojených sprevádzkovaním lotérii a iných podobných hier je v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších právnych predpisov, § 41 oslobodená od dane. Oslobodená od dane je podľa názoru správcu dane aj činnosť mandátára vykonávaná pre prevádzkovateľa lotérii a iných podobných hier, ak táto činnosť spočíva v priamom zabezpečení všetkých činností spojených s prevádzkovaním lotérii a iných podobných hier. Ide najmä o zabezpečenie prijímania stávk, predaj žrebov, výplaty výhier, príp. ďalšie súvisiace činnosti, ktoré mandátár vykonáva v mene a na účet prevádzkovateľa lotérii a iných podobných hier. Správca dane uviedol, že odmena mandátára za uvedenú činnosť je oslobodená od dane. Správca dane mal za to, že žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z nákupu tovaru a služieb, ktoré používa na činnosti oslobodené od dane v zmysle ustanovenia § 41 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších právnych predpisov.

Voči tomuto dodatočnému platobnému výmeru podal žalobca prostredníctvom svojho daňového zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Toto odvolanie odôvodnil tým, že samotná úvaha správcu dane, o ktorú sa opiera rozhodnutie správcu dane, nie je dostatočne zrozumiteľná a trpí vadou nepreskúmateľnosti. Z rozhodnutia nie je zrejmé akými úvahami sa správca dane riadil, pokiaľ zhodnotil, že faktúra č. 2011001 zo dňa 31.01.2011, s dátumom dodania 31.01.2011 so základom dane 80 000 € a DPH 16 000 € celkom s DPH 96 000 € je svojím charakterom činnosť oslobodená od dane. Uvedená faktúra je preukazujúcim účtovným dokladom platiteľa dane z pridanej hodnoty na nákup tovaru. Jedná sa teda o výhradne kúpnu zmluvu medzi kupujúcim a predávajúcim podľa § 409 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov /Obchodný zákonník/. Predmetná faktúra v plnom rozsahu korešponduje s kúpnu zmluvou, na základe ktorej bola vystavená. Kúpna zmluva; na tovar; ako vec podľa všeobecných zásad civilného práva nie je a nikdy ani nemôže byť oslobodená od dane a v žiadnom prípade sa na kúpnu zmluvu nemôže vzťahovať ust. § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov.

Faktúra č. 2011002 zo dna 31.01.2011 s dátumom dodania 31.01.2011 so základom dane 2296,83 €, DPH 459,37 € ako nájomné za 1/2011 - 10ks MLT je účtovný dokladom platiteľa dane z pridanej hodnoty na nájomné za 10 ks MLT.

Faktúra č. 2011006 zo dňa 28.02.2011 s dátumom dodania 28.02.2011 so základom dane 700,39 €, DPH 140,08 € ako nájomné za 2/2011 - 10 ks MLT je účtovným dokladom platiteľa dane z pridanej hodnoty za nájomné za 10 ks MLT.

Faktúra č. 2011011 zo dňa 31.03.2011 s dátumom dodania 31.03.2011 so základom dane 3074,56 € DPH 1214,91 € ako nájomné za 3/2011 je účtovným dokladom platiteľa dane z pridanej hodnoty na nájomné 10 ks MLT v príslušnom kalendárnom mesiaci marec 2011.

Ďalej žalobca toto odvolanie odôvodnil tým, že správca dane musí postupovať; podľa zásad. Uvedených v § 3 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z., t.j. vždy je rozhodujúce posúdenie ekonomického charakteru jednotlivých plnení, ktoré sú obsahom právneho úkonu, a ktoré súvisia s kauzou právneho úkonu, t.j. bezprostredným hospodárskym cieľom, pre ktorý záväzok vznikol. Z daňového hľadiska je hospodárska kauza významnejšia ako samotný typ právneho úkonu. Žalobca uviedol, že zastáva názor, podľa ktorého daňový úrad pri posudzovaní obchodných transakcií na základe uzavretých zmlúv účastníkov tohto obchodného vzťahu, ktorými boli zúčastnené strany viazané, náležité nevyhodnotil a to najmä vo vzájomnej súvislosti ohľadom zmlúv uzavretých na jednej strane medzi žalobcom a spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o. na strane druhej. Žalobca mal tiež za to, že daňový úrad nevysvetlil, ktoré ustanovenia zmluvy medzi spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o. a žalobcom sú svojím obsahom „zastreté právne úkony“, resp. sa jedná o „zdanlivý“ obchod. Daňový úrad sa odvolal len na ustanovenie § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov a na bližšie nešpecifikovaný metodický pokyn Daňového riaditeľstva Banská Bystrica. Nevysvetlil v čom vzhliadol

neexistenciu kúpnej zmluvy, pokiaľ bola uzatvorená podľa platného obchodného zákonníka a prečo sa na vec ako tovar, ktorý je predmetom kúpy a predaja má vzťahovať ustanovenie § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z..

Vo svojom rozhodnutí správca dane podľa názoru žalobcu v predmetnom odvolaní necitoval, ktoré konkrétne ustanovenia zmlúv (články, odseky, gramatické spojenia, logicko-sémantický výklad právneho úkonu) sledujú hospodársky cieľ podľa výkladu správcu dane a nie podľa výkladu účastníkov právneho úkonu. Taktiež podľa názoru žalobcu musel správca dane pri pochybnostiach o posúdení právneho úkonu, ktorý je rozhodujúci pre to, či uvedená služba je alebo nie je oslobodená od dane, vypočítať aj zástupcu spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., kde by «a ale utvrdil o reálnosti NÁJMU a nie mandátnej správy, tak ako si to vyložil. Je predsa svojvôľou, ak si správca dane napriek vôli účastníkov právneho úkonu, reálnosti kauzy vyvodí záver len preto, aby vsunul jeho výklad do zákonodarcom odlišne upravenej normy, t.j. § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. a ukrátil tak na právach daňovníka len kvôli tomu, aby sa sám správca dane vyhol svojej povinnosti vrátiť dani. Je ďalej nepochopiteľné, prečo sa daňový úrad v odôvodnení predmetného rozhodnutia odvolával na zmluvu so spoločnosťou ASCOMP spol.s r.o., keď v danom prípade sa jedná o vzťah, ktorý sa týka tretej osoby.

O tomto odvolaní rozhodol žalovaný tak, že predmetný dodatočný platobný výmer rozhodnutím zo dňa 17.08.2012, č. 1020505/1/1124129/2012 potvrdil. Žalovaný konštatoval, že správca dane postupoval správne. Mal za to, že žalobca používal nakúpené video lotériové terminály na činnosti oslobodené od dane v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov okrem odplaty za zabezpečenie obsluhy, ochrany a umiestnenia video lotériových terminálov, ktoré nie sú službou oslobodenou od dane. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že daňový subjekt uplatnení nároku na odpočítanie dane za nákup tovaru a služieb používaných na činnosti oslobodené od dane a nepoužitím koeficientu určeného odhadom podľa charakteru jeho činnosti v hodnote 0,02 porušil ustanovenia § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších právnych predpisov. Podľa názoru žalovaného platiteľ dane, teda žalobca nepreukázal nájomnou zmluvou uplatnenie nároku na odpočítanie dane z nakúpených video lotériových terminálov v plnej výške, t.j. že výdavok vynaložený pri ich nadobudnutí je buď súčasťou nákladových prvkov zdaniteľných obchodov na výstupe, ktoré sa zdaňujú a takéto náklady bezprostredne súvisia s ekonomickou činnosťou platiteľa ako takou alebo že výdavok vynaložený pri nadobudnutí uvedeného tovaru je súčasťou rozličných nákladových prvkov obchodov na výstupe vzhľadom na činnosť, ktorú platiteľ vykonáva. Platiteľ dane, ktorý vykonáva činnosť oslobodenú od dane, nemá právo na odpočítanie dane pri kúpe tovarov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sú svojim obsahom v podstate rovnaké, aké uviedol žalobca aj v žalobe zo dňa 24.10.2012 proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného. S týmito námietkami sa vysporiadali vo vyjadrení č. 1100305/1/158071/2013 zo dňa 05.04.2013 k žalobe a trvajú na dôvodoch uvedených v tomto vyjadrení.

Žalobca na strane 6, tretí odsek účelovo tvrdí, že samotná kúpa tovaru ako veci nikdy nebola a nemôže byť oslobodená od dane z pridanej hodnoty. Daňové orgány neuznali odpočítanie dane z pridanej hodnoty nie na základe tejto skutočnosti, ale z dôvodu, že podľa zisteného skutkového stavu nakúpené video lotériové terminály používal na činnosti oslobodené od dane podľa § 41 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (strana 7 a 8 napadnutého rozhodnutia).

S námietkou žalobcu, že neboli vypočítaní zástupcovia spoločnosti MERKUR SPIELO SK s.r.o., sa vysporiadali na strane 9, druhý odsek rozhodnutia, keď uviedli, že správca dane vykonaným dokazovaním zistil po obsahovej stránke všetky potrebné informácie bez akýchkoľvek pochybností, že z dôvodu vykonávania činnosti, ktorá je podľa § 41 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov oslobodená od dane (zabezpečenie prevádzkovania lotérií a iných podobných hier v mene a na účet osoby, ktorá má povolenie na prevádzkovanie podľa osobitného predpisov), žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane.

V súvislosti s námietkou žalobcu (strana 7, druhý odsek odvolania), že správca dane poprel skutočnosti predložené daňovým subjektom, žalovaný uvádza, že daňové orgány vyhodnotili vyjadrenia žalobcu, ako aj doklady ním predložené, na základe ktorých (ako aj ďalších získaných dôkazov) dospeli k záveru o neuznaní odpočítania dane. Tento záver bol v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnený. Nešlo o žiadne konštrukcie, ani špekulácie, ako to namieta žalobca. Skutkový stav bol objektívne zistený.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca odpočítaním dane z pridanej hodnoty porušil ustanovenie § 41 ods. 2, 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov tým, že si uplatnil právo na odpočítanie dane z nákupu tovaru, ktorý používa na činnosti oslobodené od dane v zmysle § 41 citovaného zákona, daňové orgány vec posúdili správne v súlade so zákonom.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/82/2012-50 zo dňa 28.03.2014 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

ZSDP v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určeniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 ZSDP, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 ZSDP, pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 ZSDP, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 ZSDP, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo:

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 ZSDP, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 ZSDP, vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 ZSDP, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 ZSDP, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. (ďalej len „zákon o DPH“) v znení do 31.07.2010, predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskeho spoločenstva (ďalej len „členský štát“),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 41 ods. 1 a 2 zákona o DPH oslobodené od dane je prevádzkovanie lotérií a iných podobných hier osobou, ktorá má povolenie na ich prevádzkovanie podľa osobitného predpisu.

(2) Od dane je oslobodená aj činnosť spočívajúca v zabezpečení prevádzkovania lotérií a iných podobných hier, ktorá je vykonávaná v mene a na účet osoby, ktorá má povolenie na prevádzkovanie podľa osobitného predpisu. Zabezpečením prevádzkovania lotérií a iných podobných hier sa rozumie príjem stávk, predaj žrebov, výplata výhier a ďalšie služby priamo s nimi spojené, poskytované mandatórom.

Podľa § 42 zákona o DPH oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý sa používal výlučne na činnosti oslobodené od dane podľa § 28 až 41 bez možnosti odpočítania dane podľa § 49 ods. 3, a dodanie tovaru, pri ktorého nadobudnutí nie je možnosť odpočítania dane podľa § 49 ods. 7.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 49 ods. 3 zákona o DPH platiteľ nemôže odpočítať daň z tovarov a služieb podľa odseku 2, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 28 až 42, s výnimkou poisťovacích služieb podľa § 37 a finančných služieb podľa § 39, ak sú poskytnuté zákazníkovi, ktorý nemá sídlo, miesto podnikania, prevádzkareň ani bydlisko na území Európskej únie, alebo ak sú tieto služby priamo spojené s vývozom tovaru mimo územia Európskej únie. Platiteľ, ktorý dodáva investičné zlato oslobodené od dane podľa § 67 ods. 3, a platiteľ, ktorý sprostredkováva dodanie investičného zlata oslobodené od dane podľa § 67 ods. 3, nemôže odpočítať daň z tovarov a služieb podľa odseku 2, ktoré použije na túto činnosť, s výnimkou dane z tovarov a služieb podľa § 67 ods. 5 a 6.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva: Predmetom tohto konania bolo rozhodnutie žalovaného č. 1020505/1/1124129/2012 zo 17.08.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 9700303/1/576085/2012 z 22.03.2012, ktorým správca dane žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona 563/2009 Z. z. - daňového poriadku, ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty znížil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2011 zo sumy 18 403,62 € na sumu 574,62 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na zdôraznenie dodáva, že námietky žalobcu v odvolacom konaní nie sú opodstatnené. Je nepochybné, že zákonodarca oslobodil od DPH podľa § 41 ods. 1 a 2 zákona o DPH jednak prevádzkovanie lotérií a iných podobných hier osobou, ktorá má povolenie na ich prevádzkovanie podľa osobitného predpisu a oslobodená je aj činnosť spočívajúca v zabezpečení prevádzkovania lotérií a iných podobných hier, ktorá je vykonávaná v mene a na účet osoby, ktorá má povolenie na prevádzkovanie podľa osobitného predpisu. Zabezpečením prevádzkovania lotérií a iných podobných hier sa rozumie príjem stávk, predaj žrebov, výplata výhier a ďalšie služby priamo s nimi spojené, poskytované mandátom. Zároveň zákonodarca v ust. § 42 zákona o DPH oslobodil od dane aj dodanie tovaru, ktorý sa používal výlučne na činnosti oslobodené od dane podľa § 28 až 41 bez možnosti odpočítania dane podľa § 49 ods. 3, a dodanie tovaru, pri ktorého nadobudnutí nie je možnosť odpočítania dane podľa § 49 ods. 7.

V uvedenom prípade správca dane správne vyhodnotil žalobcom predložené dôkazy v tom smere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a správcovi dane nepreukázal, že jednak predmetný tovar neslúžil na iné účely, než na prevádzkovanie alebo zabezpečenie prevádzkovania lotérií a iných podobných hier, resp. že tovar MTL zariadenia, ktoré podľa mandátnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a ako mandátom a spoločnosťou MERKUR SPIELO SK s.r.o. slúžili inému účelu, než zabezpečenie prevádzky technického zariadenia MTL podľa zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní takých tovarov a služieb, z ktorých by bol žalobca oprávnený uplatniť si odpočet DPH zaťažuje daňový subjekt, t.j. žalobcu. Žalobca však žiadnym relevantným dôvodom nevyvrátil tvrdenia správcu dane, že predmetné MTL zariadenia neboli používané na činnosti obsiahnuté v ust. § 41 ods. 1 a 2 zákona o DPH, pričom aj samotné obstaranie (kúpa) takýchto MTL prístrojov slúžiacich výlučne na činnosti uvedené v § 41 ods. 1 a 2 zákona o DPH je od dane oslobodená a v súlade s ust. 42 zákona o DPH a preto sa nemohol úspešne dožadovať uplatneného nároku na vrátenie DPH.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva jednak v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať naviac povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno

je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihladnúť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci a to aj s prihladnutím na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke daňových výdavkov a preukazovaniu ich vecnej súvislosti.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Vzhľadom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.